

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

רבי יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת בהר תשפ"ד

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

לעשות מה שבא לי או מה שאני רוצה

הגדרה של "בן חורין" אינה שייכת לאדם שהכול מותר לו, אלא גם מי שהכול מותר לו, הוא יכול להיות עבד!

הגדרה של בן חורין היא - אדם ששולט על פעולת העשייה שלו, שמצליח לחיות כמו הדרך שהוא עצמו מאמין ויודע שכך צריך לחיות! אדם בן חורין עושה מה שיועד שצריך לעשות. עבד עושה מה 'שבא לו' לעשות, למרות שיועד שכבר ליום מחר יתחרט על עשייתו.

נרחיב. כל אדם על פני תבל, בין יהודי בין גוי, מבין בשכל ישר, שיש בעולם אמת ושקר. רע וטוב. חיים של ברכה - וחיים של קללה.

הנה, גם פרעה הרשע הבין שיש מושג של 'איסור אשת איש' כאשר אברהם הגיע למצרים עם שרה נשאל: 'מי היא האישה שעמך?' כאשר השיב שהיא אחותו, פרעה לקחה. לאחר שנענש פרעה, טען: 'אברהם, בא לפה! מה עשית לי?' ה' ירחם עלי, זאת אשת איש, למה אמרת אחותי היא ואקח אותה לי לאישה?' אברהם השיב בפשטות: 'כי אמרתי פן אמות עליה. - ביאור: אם הייתי אומר שהיא אשתי, הם לא היו לוקחים אותה חלילה - היא 'אשת איש'! אולם, הם היו עושים אחרת, הם היו הורגים אותי ואז לוקחים את האישה, משום שהיא עכשיו אלמנה ומותר לשאת אלמנה...! - מעשה זה ממוחש לנו מי נקרא עבד! אדם שלא מצליח לעשות, את מה שהוא עצמו מבין שאסור לעשות.

לעומת זאת, נביט בניסיון של יוסף הצדיק עם אשת פוטיפר, כאשר היא עצמה פיתתה אותו לעבירה - הוא אמר 'ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלוקים?' יוסף לא עשה 'מה שבא לו' אלא הוא היה בן חורין אמתי, הצליח לעשות את מה שהוא ידע שצריך לעשות. הוא הצליח להנהיג את עצמו בשליטה מוחלטת. וגם כאשר מחמת כך ישב בכלא זמן רב, הוא נשאר בן חורין, בשום פנים, הוא לא נגע באסור לו! וכן בועז כאשר רות הגיעה אליו אל הגורן. וכן פלטי בן ליש ומיכל בת שאול - כל אלו בני חורין, הם הצליחו לעשות את כל מעשיהם לפי מה שצריך וטוב לעשות הם היו בני חורין!

זהו ההבדל בין יהודי העוסק בתורה, לבין מי שאינו עוסק בתורה: הגוי עושה 'מה שבא לו' אבל הוא לא מצליח לעשות את מה שהיה רוצה

המשך בעמ' 3

בפרשה: 'פ' ל' בני ישראל עבדים - עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים אני ה' אלקיכם'.

וכאן נאמר את האמת, המילה 'עבד' היא דורשת ומחייבת, היא מבטא את הביטול העצמי של האדם לרצון של אחר - אף אדם לא אוהב להיות עבד - א"כ נתבונן האם אנו עבדים או בני חורין?

נאמר במשנה אבות (פ' ו ב): 'זהמכתב מכתב אלוקים הוא חרות על הלוחות' אל תקרא 'חרות' אלא - 'חירות', שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה!

חכמים מבארים לנו כי השעבוד לקב"ה - הוא השעבוד לחוקי התורה, - השעבוד לתורה הוא החירות האמיתי לבן אדם!

נדגיש: לא נאמר כי העסק בתורה הוא סוג של חירות - אלא נאמר כי העסק בתורה הוא החירות! בקיצור, אם מאן דהו חפץ להיות 'חופשי' בארצנו, אין אופציה אחרת, אלא לעסוק בתורה!

וכאן אבקש לשתף את הקוראים בשאלה שנשאלתי מיהודי קרוב וגם מאת יהודי מתקרב. רק ההבדל ביניהם היה, שהיהודי הקרוב שאל - בלחש, ואילו היהודי המתחיל להתקרב, שאל - בקול.

השאלה כך: כיצד נאמר כי ה'בן חורין' האמתי, הוא זה העוסק בתורה. הרי ההפך, נראה הרבה יותר נכון. הנה, התורה היא מגבילה בתמידות את רצון האדם, כגון: הוא לא יכול להישאר במיטה עד 12:00 בבוקר, יש לו זמן קריאת שמע. יש לו איסור בשר וחלב, אינו יכול לנסוע בשבת, הוא צריך כשרות לכל המאכלים הנכנסים אל הפה. בקיצור אדם השומר את חוקי התורה ומצוותיה הינו כבול ומוגבל! אינו יכול לעשות מה שלבו חפץ! לעומת זאת, האדם שאין לו את עול התורה, הרי שהוא עושה ככל העולה על רוחו, הוא משוחרר אין לו שום בעיה, הכל מותר! 'אין מי יאמר לו מה תעשה' - ואין מי יאמר לו מה תפעל! אין לו, לא קריאת שמע בזמנה, ולא חיוב של 'ספירת העומר' וגם אין לו בעיה של חמץ בפסח, אלא, ככל העולה על רוחו יעשה.

והשאלה, כיצד העוסק בתורה הוא זה הנקרא בן חורין ולא אחר?! אכן, השאלה מעלה הרהורים. ברם, האמת היא כדברי חז"ל: 'אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה!!!'

**להקדשת העלון לברכה הצלחה
ורפואה ולעילוי נשמת יקיריכם**
היכנסו לאתר כתר תורה ketertora.co.il
ולחצו על הלינק לתרומה. וכתבו בקשתכם

לשאלות בהלכה חייגו
02-5408030
משעות הבוקר ועד 12:00 בלילה

רבי שלום רבינו

שאלה

תבניות אפיה מאלומיניום העשויות לשימוש חד פעמי, האם צריכים טבילה?

תשובה

בכדי להשיב, יש לדון אם על כלי חד פעמי יש "שם כלי" או לא.

והנה בשו"ת אגרות משה (או"ח ח"ג סימן לט) אסר לקדש על כוס חד פעמי כיון שהוא עשוי לשעה ואין לו שום חשיבות, ומבואר בשו"ע סימן קפג דכוס של קידוש צריך שיהיה שלם שלא יהיה בו פגם, וכוס חד פעמי הוא יותר גרוע מכוס פגום ואין לו שום חשיבות.

אולם בחזון עובדיה שבת ב עמוד נד ואילך כתב דאין דבריו מוכרחים מכיון שהכוס הזה הוא בשלמותו משעה שיצא מידו של היוצר, אין לנו כל מקור לאוסרו, ושכ"כ בספר אז נדברו להשיב על דברי האג"מ שהרי אפילו בקבוק יין כשר לקדש עליו. וכן כתב בשו"ת ויען יוסף סימן סה להקל ליטול ידיים מכלי חד פעמי דאף שהוא כלי זול, סוף סוף הוא כלי גמור.

ובסיים דבריו כתב מרן זצ"ל: ומכל האמור שלדעת הרבה אחרונים יש תורת כלי גם על שימוש חד פעמי, נראה לי דכלי אלומיניום שעשויים לשימוש חד פעמי, צריכים טבילה בלי ברכה כשהם לקוחים מהגוי, דכלי סעודה הם, ואע"פ שאין רגילים להשתמש בהם אלא פעם אחת או מספר פעמים ואח"כ משליכים אותם, מכל מקום כיון שיש עליהם תורת כלי חייבים בטבילה עכ"ל.

והנה בחזון עובדיה אבלות חלק ב עמוד נ בענין כהן אם יכול לטוס במטוס שאפשר שיעבור מעל בית הקברות הביא להאגרות משה (חיו"ד ח"ב סימן קסד) דלכאורה רק מיני מתכות שנאמרו בתורה שהם: זהב, כסף, נחושת, ברזל, בדיל, עופרת, הם דוק מקבלים טומאה ולא שאר מיני מתכות, והמטוסים בזמנינו אינם משישה מיני מתכות הללו וממילא אינם מקבלים טומאה, ע"ש.

ולפי זה יש לומר שתבניות אלומיניום פטורים מטבילה, אלא שכבר הרגיש בזה בחזו"ע הנ"ל והביא למהר"י אסאד חלק יו"ד סימן רטז שכתב שאף במקום שאין הכלי מקבל טומאה ממש, מכל מקום לענין טבילת כלי סעודה חדשים הלוקחים מהגוי, שטבילתו כדי שייצאו מרשות טומאת העכו"ם לקדושת ישראל, צריכים טבילה ללא ברכה ע"כ וסיים ע"ז בחזו"ע וכן נראה לי נכון.

וראיתי באור לציון חלק א סימן כד עמוד נח שכתב שצנצנות של קפה נמס וכדומה הנועדו לשימוש חד פעמי ובאים מבתי חרושת של גויים אינם צריכים טבילה

המשן בעמ' 3

הלכה למעשה
רבי שלום רבינו

חתם בחוזה שכירות על ויתור במום, האם מועיל?

שאלה: ראובן שכר דירה משמעון, ובחוזה היה כתוב "שהשוכר מוותר על כל טענה ו/או מום ואי התאמה" וכאשר נכנס ראובן לדירה הוא ראה שישנם מספר דברים מהותיים שהם לקויים אשר טעונים תיקון שהוא לא ידע מהם כלל, וכאשר הוא אמר זאת לשמעון, שמעון אמר לו שבחוזה שחתמת כתוב שאתה מוותר על כל טענה ומום ואי התאמה, האם שמעון המכיר צריך לתקן לראובן את הליקויים?

תשובה: גם אם השוכר כתב בהסכם השכירות שהוא מוותר על כל מום שיהיה בדירה - אין כל תוקף לווייתורו, ומשכך, על המשכיר לתקן את הליקויים. ואם השוכר כתב למשכיר **במפורש ובפרוטרוט** שהוא מוותר לו על מום כזה וכזה אין חובה על המשכיר לתקן את המומים הללו.

נימוקים: והנה הרמב"ם (פס"ו מהלכות מכירה ה"ו) כתב "כל הלוקח סתם, אינו לוקח אלא על דבר השלם מכל מום, ואם פירש המוכר ואמר על מנת שאין אתה חוזר עלי במום, הרי זה חוזר עד שיפרש המום שיש בממכרו וימחול הלוקח, או עד שיאמר לו כל מום שימצא במקח זה הפוחת מדמיו עד כך וכך קיבלתי אותו, שהמוחל צריך שידע הדבר שמוחל לו בו ויפרש אותו כמו המפרש באונאה". וכ"פ בשו"ע (סי' רלב סעיף ז) והיינו משום שאין אדם מתחייב בדבר שאינו קצוב,

בטעמו של הרמב"ם נחלקו הפוסקים המ"מ (מכירה, טו, ו) כתב לבאר שדין זה נלמד מדין אונאה, דהיינו מה אונאה שאינה חוזרת אליו אלא עד שיראה לתגר אפי' הכי אמרו אינה מחילה עד שיזכיר לו המום בפירוש, קל וחומר לטענת מום שחוזר בו לעולם. הטור (סי' רלב) הביא את דברי הרמב"ם וז"ל: "וזה נוטה לצד דבריו שכתב שאין אדם מקנה לחבירו דבר שאין לו קצבה, ואני כתבתי למעלה סי' ס סעיף ט' שלדעת א"א הראש יכול להקנותו והוא הדין שיכול למחול" עכ"ל. יוצא א"כ לשיטת הטור שהרמב"ם כאן הולך לשיטתו שאין אדם יכול להתחייב או להקנות דבר שאינו קצוב ומאחר והרבה חלקו עליו ולמעשה נקטו שכן יכול למחול א"כ גם בנידו"ד די לנו בהתחייבות שהוא מוחל לו.

מעניין לציין שגם הב"י כתב על דברי הטור ודברי רבינו נכונים והסמ"ע הקשה על הב"י שדבריו סותרים משני מקומות, שכאן הוא כתב כהרמב"ם שאין אדם מתחייב לחבירו בדבר שאינו קצוב, ובסוף סי' ס סעיף ב' הוא כותב שכל הפוסקים חולקין על הרמב"ם עיי"ש מה שתי',

ומאידך מצינו שבשו"ת הרדב"ז (ח"ג סי' תי"ז, וח"ד סי' קלו) פסק כדברי הטור שכבר נהגו למחול כל הונאה ומום בלשון זה ומנהג מבטל הלכה וראיתי בפת"ש (שם) שהביא משו"ת ושב הכהן (סי' מה) שכתב שבדאי לא בא הטור לחלוק על עיקר הדין שכתב הרמב"ם וודאי שגם הטור ס"ל שהמוכר צריך לפרש את המום כמו בדין אונאה, אלא שהטור הבין דמה שכתב הרמב"ם שהמוחל צריך לידע קאי לאו דוקא על אונאה אלא גם על שאר דברים שאין להם קצבה בין בקנין ובין במחילה דלא קנה, ועל זה כתב שזה לשיטתו לגבי דבר שאינו קצוב, אך לעצם הדין שצריך לפרש על מה מוחל מודה הטור. וכן כתבו בספר מנחת אפרים (אונאה, יד - טז) ובשו"ת דברי מלכאל (ח"ג סי' קסד) שלדינא גם הטור מודה במום במקח שצריך לפרש, לפיכך צריך לפרש בחוזה את המומים הקיימים, או שכתב בחוזה שהשוכר מוותר על מומים ופגמים שמפחיתים את ערך הדירה בכך וכך אחוזים, או שעלות תיקונם יעלה כך וכך, אולם אם לא כתבו כן אין מחילת השוכר על המומים מחילה, אלא שמומים שראה השוכר בדירה ופי' אותם בחוזה ואח"כ חתם בחוזה על ויתור אזי אינו יכול לדרוש אח"כ לתקנם. ולכן למסקנה אף אם חתם ראובן על החוזה שהוא מוותר על כל טענת מום אין לזה תוקף הלכתי אלא א"כ ראה את המום בתחילה ופירשו ואז - מחל עליו, או שיכתוב שכל מום עד סכום מסויים השוכר מוחל ורק אז יועיל התנאי בחוזה.

לעשות באמת. על כן הם נקראים עבדים, הם עבדים 'למה שבא להם' - לתאוות החומר, אינם מצליחים לכבוש את 'מה שבא להם', אינם מצליחים להיות בני חורין, אינם מצליחים להיות כמו האמת והצדק, שהם עצמם מבינים ויודעים. לעומת זאת, יהודי העוסק בתורה, היצר שלו מסור בידו. - הוא מצליח לכופ את תאוותיו ולהשתמש בהן בזמנים שהוא יודע שצריך וראוי להשתמש בהם.

אכן, היהודי יונק את כוחו מן התורה הקדושה - ורק ממנה! היא נותנת לו את הכוח לעשות מה שצריך לעשות, את הכוח להימנע מהרצון החזק של 'בא לי לעשות', היא מעניקה לו שלמות פנימית ואמתית בין הגוף אל הנפש.

וכך הקב"ה אמר להם לישראל: 'בני, בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, אם אתם עוסקים בתורה - אין אתם נמסרים בידו. ואם אין אתם עוסקים בתורה - אתם נמסרים בידו!' (קידושין ל:)

לכן, אחר שיהודי מבין שהתורה היא אמת מוחלטת, וזכות גדולה היא לקיים את מצוותיה - הוא רוצה לשמור את התורה. והוא נעשה חזק ביותר ומצליח להיות גיבור הכובש את יצרו. וגם בימים של 'לא בא לי' הוא משתלט על יצרו. כך מצליח להמשיך להיות כמו שהוא באמת רוצה, ללא מעשים של חרטות, ימיו מלאים במעשים שלמים, הוא מצליח להגיע על משכבו בלילות כאשר חיוך נסוך על פניו, לפני שהוא מכבה את המנורה, הוא לוחש בלבו מילים של נחת: 'איי... ברוך ה' היום עשיתי את מה שבאמת רציתי לעשות!'

נסיים במעשה שהביא אחד מבעלי המוסר (ראיתו בספר שיחותיו של הר' גלינסקי): ביום מן הימים יצא המלך לעשות טיול בעירו ובעודו עם פמלייתו נתקל ביהודי ישיש, נשוא פנים. המלך שראה את אדרת פניו המיוחדת, עצר את מרכבתו המהודרת ונעצר לשאול את היהודי הישיש על אישיותו: 'מי אתה?' שאל המלך.

השיב היהודי: 'אני המלך!'

המלך פניו הרצינו: 'כיצד זה מעז לומר שהוא המלך, כאשר אני המלך עומד בפניו'. אלא שהמלך נאזר בסבלנות אמר בלבו: אדם זה נראה מכובד, לא נראה שהוא מדבר סתם מילים.

הוסיף המלך לשאול: 'הנה אני המלך במדינה זו ולמה אתה מתכוון בדברך שאתה המלך?'

השיב: 'אכן, איני מכחיש שאדוני הוא מלך העיירה. אולם, אני מלך למה שאדוני עבד אליו!'

הבין היהודי הישיש שהמלך מהסס בלבו ואינו מבין את פשר דבריו, מיד פתח פיו בחכמה: 'אדוני המלך, אכן, הנך מלך על העיר. אולם, כך יש תאוות ורצונות שהן שולטות עליך ומוציאות אותך משלוותך. לעומת זאת, אני מלך על תאוותי - אף חשק אינו מוציא אותי מרצוני האמת, הרי שאני מלך, למה שאדוני עבד אליו!...'

יהי רצון שנוכה לדבוק בתורה ולהיות בני חורין אמתיים - אמן!

אפילו אם בדעתו להשתמש בהם לאחר שיסיים את תוכנם, כיון שבשעת היצור אינו נחשב לכלי, (שהרי נועד לשימוש חד פעמי) ורק בשעה שחושב ישראל הקונה להשתמש בו ולעשותו כלי רק אז חל עליו שם כלי והרי הוא ברשות ישראל כבר וברשותו נוצר הכלי ע"כ ומבואר מדבריו דכלי חד פעמי אין צריך טבילה כלל וכ"כ באגרות משה (יו"ד ח"ג סימן כג) על אף שדעתו שאפשר לקדש כוס חד פעמי וכנ"ל וכ"כ המנחת יצחק (ח"ג סימן עו, ח"ד סימן קיד, ח"ה סימן לב, ח"י סימן כג) ועוד, וטעמם דאין על כלים אלו שם כלי לגבי קבלת טומאה כיון שעומדים להזרק.

והנה תבניות בהכשר בד"ץ העדה החרדית שבדרך כלל היא נותנת הכשרות לתבניות יש להבחין בסוג ההטבעה של חותם הכשרות שיש בתחתית התבנית, שאם לא כתוב כלום אלא רק חותם הכשרות, זה מיוצר בארץ, וכשהתבנית מיוצרת בחוץ לארץ הם כותבים בחותם הכשרות "תוצרת חו"ל".

ובזמן האחרון החלו הרבה בדצ"ס לייבא תבניות מחו"ל היות וסומכים על המנחת יצחק, וקשה מאוד להחמיר להטבילן כדעת מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל, ואכן מצאתי בילקוט יוסף הלכות ספירת העומר עומד תקכ ואילך שהביא עצה בשם הגר"ש אלישיב זצ"ל שיעקם דופן אחת של התבנית באופן שאינה ראויה לשימוש וכשמיישר את הדופן שוב, חשיב עשיית הכלי מחדש וגומר מלאכה על ידי ישראל. אולם בילקוט יוסף שם פקפק בעצה זאת ע"ש.

ולמעשה כתב בילקוט יוסף שם וז"ל: הגד הוגד לנו מפי עד נאמן, שבזמנו שאלו את מרן זצ"ל האם יהיה ניתן להקל בזה במקום צורך גדול, ומרן השיב דאיה"נ יהיה ניתן להקל בזה.

וסיים שם, דמכל הסברות הנ"ל ומכיון שיש צורך גדול להקל להמוני עמך ישראל, היכא דאי אפשר בענין אחר והוא צורך גדול, יהיה ניתן להקל בזה.

ורק הבדצ"ס למיניהם מן הראוי שיעמדו על כך בעת מתן ההכשר למכור את מפעלי היצור בשותפות ליהודי כך שיהיו פטורים מטבילה לכולי עלמא.

מסקנא:

לכתחילה יש לרכוש תבניות בהכשר המעיד שאין צורך להטבילם, ואם אין מצוי הדבר, יש להקל שלא להטבילם כיון שהוא צורך גדול. (וכעת ממש נשאלתי אם מועיל מה שמניחים בתבנית נייר אפיה שהרי הוא חוצץ בין המאכל לכלי, והשבתי מה שאמר לי בזה ידידי הרה"ג ישראל סימן טוב שליט"א בשם מרן הרב יצחק יוסף שליט"א שאין זה חציצה כלל והנייר בטל לכלי)

בברכה

אלון בן שבת

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

כתר תורה

efrdt - 052-7164598

רבני הקו נותנים מענה
לכל חלקי הארץ
ואזור בנימין בפרט

בית ההוראה נותן
מענה הלכתי ויעוץ רפואי
בדיני טהרת המשפחה

על פי פסקי מרן הגאון
רבינו **עובדיה יוסף** זצ"ל
ובנו ממשיך דרכו הראשון
לציון הרב **יצחק יוסף** שליט"א

ברכה
קו ההלכה כתר תורה

חייגו במשך כל שעות היום

02-5408030

שור המאה ה-20 המזרח

הרב יוסף חיים בן שבת

רבי חי טייב

ר' חי טייב זצ"ל נולד בשנת התק"ד, והיה מרבניה החשובים של יהדות תוניסיה, התפרסם בשל בקיאותו והעמקתו בתלמוד, אך נודע בעיקר בשל ידיעתו בחכמת הקבלה. (נקדים ונבהיר שהשבוע אנו עוסקים בבן דודו של בעל "ערך השולחן" שהיה מכונה ר' יצחק טייב, אלא שלמו"ר הוסיפו את צמד המילים 'לא מת'. וכמו שנבאר. ואם כבר הזכרנו את בעל "ערך השולחן" נדגיש שאין להחליפו בטעות עם בעל "ערך השולחן" שהיה רבי יחיאל מיכל הלוי אפשטיין זצ"ל)

אחד מהמיוחדים ברבני תוניסיה היה רבי חי טייב 'לא מת'. למה מכונה ר' חי טייב בכינוי 'לא מת', כינוי שלא זכה לו אף אחד מגדולי ישראל? משום מעשה שהיה: כאשר שבק חיים לכל חי בשנת תקצ"ו חרת האומן על מצבת קברו: 'רבי חי טייב מת בשנה פלונית במקום פלוני'. האומן היה כנראה אדם פשוט ביותר ולא ידע לנסח בלשון של כבוד 'נתבקש בישיבה של מעלה', 'הלך לעולמו' וכדומה, כי אם פשוט: 'מת'. בא אליו הרב בחלום בחזיון לילה וביקש לחונקו. צרח היהודי מתוך שנתו, והרב המשיך לומר לו: 'האינך יודע מאמר חז"ל, צדיקים במיתתם נקראו חיים? עתה תקום בבוקר ותוסיף בין השורות את המילה 'לא', השמעת?! נחרד האיש וילפת, וכאור בוקר עמד והוסיף את המילה 'לא'. ויהי ר' חי טייב 'לא מת' לאות ולמופת בישראל. (הרב מאיר מאזוז. קונטרס איש הפלא. בני ברק תשמ"ו).

כשמרן החיד"א ביקר בתוניס, כפי שהעיד בספרו 'מעגל טוב', ופגש בכ-300 תלמידי חכמים בתוכם נערים בני ארבע-עשרה, הקולעים אל השערה. בין אותם נערים נמצא חכם חי טייב, שכבר בגיל ארבע-עשרה נמצא שלם בכל מידותיו.

ר' חי טייב הפך לדמות נערצת עוד בחייו. אחת לשנה בייט כסלו, נערכת ההילולה לזכרו בקרב יוצאי העדה התוניסאית. סיפורי מופתיו ונסיו ומעשהו כאיש פלאי נתפרסמו בקרב יהודי צפון אפריקה. עד כמה גדולה היתה הערצתו גם בקרב החכמים יעיד ערכו בספר תולדות חכמי תונס, שם מופיע בקצרה: מהר"ר חי טייב החרף מאד, קולע אל השערה, ומספרים עליו נפלאות בקבלה מעשית כהבעש"ט בסגולותיו.

ועוד מעשה שהיה בחכם אחד שהתגורר בעיר רחוקה מאד מהעיר תוניס. הוא שמע שרבי חי טייב הינו איש מופת המחולל נסים ונפלאות ואף מסוגל לראות עתידות. החליט החכם לנסוע לתוניס כדי לפגוש את ר' חי טייב, להקשות לו קושיות מסובכות ולנסות את חכמתו. נסע החכם לתוניס, עם היכנסו לנמל העיר תוניס חיפש החכם סבל שישא את מטענו לבית המלון. בינתיים ראה ר' חי טייב, בעיני רוחו, שמישהו עומד לבוא מארץ רחוקה להציג בפניו קושיות ולבחון את ידיעותיו. הוא מיהר להחליף את בגדיו וללבוש בגדי סבל ערבי, וכך להתייצב בפני החכם. אמר ר' חי לחכם: האם תרצה שאשא את חפצך לבית המלון? השיב לו החכם: אני בדיוק מחפש סבל. נשא ר' חי טייב את המטען על גבו והלכו שניהם יחדיו. בדרכם פתח ר' חי טיב בשיחה, ושאל את האורח: מדוע באת לתוניס? אם הגעת לכאן רק כדי להקשות קושיות לרבי חי טייב, הרי שהתשובות לקושיותיך הן כדלקמן... והחל נושא ונותן בדברי החכם ומתרץ את קושיותיו. שמע החכם את דברי מלווהו הסבל, התפלא מאד בלבו ואמר: אם הסבל הפשוט מיטיב כל כך לקרוא את מחשבותי ולדעת מדוע הגעתי לתוניס, ואף יודע להשיב על הקושיות שטרם שאלתי אותן והן עדיין שמורות בלבי, אם כך מה הוא כוחו של אותו הרב שאני עומד לנסותו? מיד אמר לסבל המלווה: החזר את המטען שלי לנמל, אני מבקש לשוב לעירי, האוניה שהביאה אותי – תשיב אותי. וכך היה.

גווילין נשרפין ואותיות פורחות באוויר. כתביו וחידושיו נשרפו עוד בימי חייו ולא נשאר רק מעט מזער. (מובא בספרים שבקטנותו היה יושב ועמל שעות, אימו כשראתה זאת וחפצה יותר בקרבתו התייעצה עם שכנותיה שיעצו לה להעלות את כתביו באש וכך עשתה) ספרו "חלב חטים", חידושים על מסכתות התלמוד, יצא לאור בשנת תרנ"ו (1896) כששים שנה אחרי פטירתו. בשער הספר נכתב כי שם הספר 'חלב חטים' הוא נוטריקון (ראשי תיבות) של חכם יצחק חי טייב ביסלוקו ל'א מת'. בקרב היהודים יוצאי תוניסיה התקבע יום ההילולה לתאריך י"ט בכסליו. קברו נמצא בבית הקברות בורגיל בפרוורי העיר תוניס. עצמותיו הועברו לשם מבית הקברות היהודי הישן ששיטחו הופקע ב-1958. הקהילה התוניסאית בישראל הקירה את זכרו על ידי הקמת בתי כנסת וקריאת רחובות והקמת ישיבות ואתרים על שמו בעשרות ערים במדינת ישראל. כמו כן נכתב פיוט בשפה התוניסאית לכבודו.